

מטיעים וצובעים בסיד. נודרים סכיב שטח גדול בגדות קוצים. את האדמה מורחים בטיט ונוצר משטח חלק.

כל בוקר יוצאים לקטיף התאנים, פורשים אותן על המשטח ליבוש. מייבשים תאנים שלמות, או תאנים ח齊ות שיווצרו מהן אחר כך מעין כיכרות או נושים שניתניים לחיתוך. נושים אלה נקראו בפי העربים שרכיה.

הכיכרות האלה נעדו למכירה ונעם לשימוש בביות המשך השנה.

כל המשפחה עברה בעונת התאנים ל"חימה" הזאת, עם הפרה והתרנגולות. כדי להאכיל את הפרה היה ערבבי קוצר כל יום מעט מהפריחה של התירס שקראו לה בערבית شبשול. גם אנחנו היינו קוצרים את פריחת התירס ומאכילים בה את הפרה.

ישוב עברי במרחב

המושבה, ככל מושבה בארץ בימים ההם, מרוחקת מכל יישוב יהודי. היישובים הקרובים - היו כולם ערביים. ואלה התחלקו לשולשה: בדואים, מוסלמים (מתואלים, שעירים) ונוצרים.

הבדואים התגוררו בפייזור בכל שטח החולה. הגימוסים (תאו) היו מקור חשוב לפנסתם.

חקלאות הייתה בחולה רק בשולי הביצות, הנידול העיקרי היה תירס ונידלו גם אורז.

חייהם היו עולבים למדי. הם היו אריסים של אפנדי שקיבלו זכות כלשי מהממשלה לעבד את אדמות החולה.

לא מדור-דורות התגוררו כאן. הם הובאו ממצרים במאה הקודמת ע"י איברהים פשה, ונקראו עווארנה (יתכן שהביאו עמם את הגימוסים ממצרים). מהגומא שנגדל בביצות היו מייצרים מחצלאות.¹⁰

צרפת נספה הייתה לבודאי החולה מגידול אווזים. בעונה הייתה הבודאית צועדת מהחולה עד למושבה כשל גגה אווזים צעירים למכירה.

מקום מושבו של שייח' הבדואים בחולה, היה בחלסה.¹¹

אותה עת הייתה חלסה יישוב של אוהלים בלבד. בהמשך הזמן נוספו שני בניינים, זהה כל היישוב.

השייח' של חלסה היה חסין אל יוסוף, ואחריו בא בנו קאמל.